

Mukavuusalueella

Elämän pitäisi kai olla jatkuvaa kehittymistä, uuden oppimista, itsensä haastamista.

Työntekijän odotetaan päivittävän töihin liittyviä tietojaan ja taitojaan, puhutaan elämän mittaisesta oppimisesta. Eläinlääketieteessä tietämyksemme lääkkeiden ja hoitotoimenpiteiden vaikutuksista lisääntyy koko ajan. Samalla kehitetään aivan uusia tai ainakin lääketieteestä tulee uusvanhoja tekniikoita käyttöömmme.

Sinänsä tieteenalan kehitys on erinomaisen myönteinen asia: yhä useampia sairauksia ja vaikeampia vammoja voidaan hoitaa ja potilaita auttaa. Uudet hoitomahdollisuudet auttavat myös intohimoisesti hoitotyöhönsä suhtautuvia tekijöitä täyttämään omat korkeat onnistumisen kriteerinsä. Yleisesti riittävän, saati hyvän hoidon, kynnyks tuntuu kohoavan jatkuvasti korkeammalle. Nykyään myös eläinten omistajat osaavat vaatia varsin tasokasta hoitoa, eikä eläinlääkäri ole enää ehdoton auktoriteetti. Asiakkaiden tyytyväisyyteen tarvitaan muutakin kuin paikalle saapuminen tai vastaanotolle pääseminen.

Jotta kehitystä tapahtuisi, pitäisi poistua omalta mukavuusalueelta. Haasteiden ja hankalien tapausten sekä ajoittaisen paineen ajatellaan vievän meitä osaamisessamme eteenpäin. Näin varmasti tapahtuu, jos tekijällä on voimavaroja ja keinoja vastata haasteeseen: edes kohtuudella aikaa selvittää ongelmaa, käytössään tuttuja lähteitä lisätiedon hankkimiseksi, mahdollisuus pohtia asiaa kollegoiden kanssa sekä mielenkiintoa ja jaksamista pureutua pulmaan. Arkisessa rajallisten voimavarojen maailmassa mukavuusalue voi kutistua kovin kapeaksi vyöhykkeeksi, olipa kyse pään sisäistä tai ulkopuolisista voimavaroista.

Praktiikassa on puolensa, sillä haastavista tapauksista selviäminen tuo omanlaistaan tyydytystä, ylpeyttä osaamisesta ja hyvää mieltä potilaan saamasta avusta. Mutta entä jos päivän päätteeksi mahdollisesti saapuvaa tyytyväisyyttä edeltää jo ennen työvuoroa alkava ahdistus, että millainen haaste ovesta saapuu kipeän koiran, kissan ja huolestuneen omistajan hahmossa?

Mitä sitten, jos selviytymisstrategiaksi muodostuu ajatus, että ratkeahan tämäkin tapaus jotenkin – hyvin tai huonosti, samapa tuo. Löytyykö totuus Facebookista kaverini toteamuksen mukaisesti: ”Aina käsketään poistumaan mukavuusalueelta. Homma nyt on kuitenkin niin, että joskus vaan on hyvä pysytellä siellä, tutuimmalla vyöhykkeellä.”

Tosin: omaa mukavuusaluettaan voi yrittää laajentaa. Eläinlääkäripäivät tarjoavat tähän erinomaisen mahdollisuuden. Vankkojen eläinlajikohtaisten peruspakettien lisäksi päiville tänä vuonna lisätty Hyvät hoitokäytännöt -osio voisi antaa eväitä arkityössä mukavuusalueella pysymiseen päivitettyjen praktiikkatietojen muodossa. Toivottavasti tulevat Eläinlääkäripäivät ovat osallistujille myös sosiaalisessa mielessä mukavuusaluetta!

Nähdään vuoden 2012 Eläinlääkäripäivillä!

Outi Hälli

Suomen Eläinlääkäriliiton koulutusvaliokunnan puheenjohtaja